llegendes Gerionines

Concurs de relats sobre el gegant Gerió

Relat guanyador

Fal·lera Gironina

Ajuntament de Girona

Amb motiu del 20è aniversari de l'espectacle La Girona d'en Gerió, l'Ajuntament de Girona i Fal·lera Gironina han convocat un concurs de llegendes gironines per continuar la tradició de les llegendes de la ciutat i promoure noves versions de la llegenda d'en Gerió.

La llegenda guanyadora de l'any 2022 és el text que podeu llegir a continuació.

La fletxa de cartró

Juna Riera Ravés

El gegant es desperta de sobte, inquiet. No sap quanta estona fa que dorm, potser hores, o potser segles. Mira al voltant i un dels seus sis ulls detecta una altra figura. És el rei Carlemany. Intenta saludar-lo educadament, però no li surt cap paraula de la boca o almenys no en sent cap. Ho prova de nou, però és inútil. Els músculs no li responen, sembla que només pugui moure els ulls. En realitat no sent ni la seva pròpia respiració, cosa que li sembla impossible. Però el cor no li batega, està aturat per culpa d'una fletxa clavada que li administra un verí. Per tant, si el seu únic cor no funciona, la resta dels tres cossos tampoc. "Belluga les cames", li ordena el cervell, però continuen clavades. Mira avall per comprovar si està lligat, quan s'endú una desagradable sorpresa. El terra està gairebé a tocar. Ell que feia més de tres metres d'alçada, es deu haver encongit amb el pas del temps. Fixant-se en la seva bonica roba teixida per un professional, s'adona que és una estafa. El seu cos està fet de cartró. Els braços estan paralitzats a diferents alçades igual que les seves cares. Una la nota contenta, l'altra rabiosa i l'última fatxenda. En aquell moment sent una gran vergonya, deu fer una pinta més estranya sentint tres emocions diferents a la vegada. Continua fixat a terra on als seus peus hi ha un cartell. Des de dalt llegeix les lletres al revés i no tenen sentit: selcaréH 'd òireG?

Els seus pensaments són interromputs quan entren a la sala tres nois. Cadascun agafa una figura diferent i l'últim li aixeca el vestit, a en Gerió. Ell li voldria ventar una bona bufa perquè sàpiga que això no es fa, però està immòbil. L'alcen lleugerament del terra i surt a l'exterior on l'envaeixen crits d'alegria. Després de molt de temps torna a veure la ciutat que va fundar feia segles, la seva estimada Girona. La llum del sol li crema la calba, per què ja no porta els seus magnífics cascos de guerra? S'ha de conformar a donar voltes com un saltimbanqui mentre veu la canalla que balla al seu costat. Alguns estan espantats i li assenyalen la cara de mala llet. "Ja ho sé", pensa, "creu-me que m'estic esforçant per canviar-la". Donant tantes voltes se li fa complicat pensar amb claredat, però igualment continua capficat en el seu passat. Tanca els ulls amb força per recordar els seus últims moments de consciència abans de despertar-se i trobar-se en aquest estat.

Se li apareixen records que el fan entristir. La Pirene, l'amor de la seva vida, bevent aigua a la riba d'un riu. Desgraciadament, ara vivia en unes muntanyes anomenades Pirineus en honor seu. El primer cop que s'havien topat havia sigut el moment més màgic de la seva vida, no l'oblidaria mai. Per mala sort la felicitat li va durar poc. Va haver d'aparèixer el seu arxienemic, els seus camins ja s'havien creuat més d'una vegada. La primera ensopegada havia acabat amb la seva estimada mascota morta i el seu ramat de bous robat. Quan va veure que anava al darrere de la Pirene li va llençar una sageta sucada amb la sang de l'Hidra que li va anar directe al cor. Després tot era foscor.

En Gerió obre els ulls, més tranquil de saber què li havia passat. Va observant el públic avorrit fins que els seus ulls s'aturen a sobre un espectador. No és un gironí qualsevol perquè va vestit estrafolàriament. Les seves dents enlluernen i porta un casc de guerrer que li va tres talles grans. En Gerió el reconeix al moment, és el seu casc! El portador és l'Hèrcules, l'heroi grec més cregut i odiós de tota la mitologia. El saluda alçant l'espasa i la gent se n'aparta atemorida. L'Hèrcules se li apropa i aixecant-li el vestit manté una ràpida conversa amb el noi que l'aguanta. De sobte el nano arrenca a córrer i ell sense poder-ho evitar va en direcció oposada. L'Hèrcules el porta cap a un dels quatre rius de la ciutat. Va seguit dels periodistes que graven de ben a prop tots els fets. Allà el deixa sobre la barana del pont de Pedra, fent equilibris. En Gerió, com tothom, sap que si toca l'aigua ja ha begut oli.

He baixat a veure la ciutat, la Pirene me'n parlava molt, de la teva famosa Girona. M'han vingut ganes de veure a quin "palau" hauria viscut si no l'hagués rescatat de les teves manotes! La veritat és que no ha canviat gaire des que et vaig arrossegar quan t'estaves convertint en aquest gegant de pacotilla que ets ara.

En Gerió tremola de ràbia. Ara comprèn les lletres dels seus peus: Gerió d'Hèracles, havia utilitzat la versió més antiga del seu nom perquè no el reconegués. L'Hèrcules veu les càmeres enfocant i amb un cop de dit en Gerió cau, imparable, al riu Onyar. Se submergeix i llavors surt surant a la superfície. Lentament, veu com el cartró es va estovant. Ja no té escapatòria. Mirant amunt veu el seu enemic que li somriu des de dalt, fent-li un últim adeu.

El cartró continua desfent-se, però apareix una tela suau amb els mateixos colors. A poc a poc el cos li augmenta de mida, en Gerió està recuperant la forma original. L'Hèrcules s'ho mira espantat preguntant-se què ha fet. En Gerió s'incorpora, el pont de Pedra li arriba a les celles. Ell tampoc ho entén, quan de sobte se li encén la bombeta. Girona la va construir ell sol, cada edifici o monument que s'alça és gràcies a ell només. I els rius no en són una excepció. Van brollar de les seves llàgrimes de patiment per l'abandonament de la Pirene. Aquelles cascades van acabar travessant la ciutat i dividint-se en quatre afluents. Ara l'havien salvat d'un verí mortal i el seu cor estava sa de nou, però encara trencat pel desamor.

Abans que pugui reaccionar, l'Hèrcules marxa corrents atemorit pel que li pot passar. En Gerió ja no el persegueix, té coses més importants a celebrar. Se li ha curat la ferida letal, encara que el seu amor per la Pirene continua intacte. Mentre construeixen un nou gegant de cartró de debò per substituir el Gerió real, apareix un cartell al costat que diu: Hèrcules de Gerió. Allà és on acabarà el seu rival un cop hagi ideat la revenja perfecta...

Concurs de relats sobre el gegant Gerió, Llegendes Gerionines
Autora guanyadora del concurs: ***Juna Riera Ravés***
Organitzen: ***Ajuntament de Girona i Fal·lera Gironina***
Col·laboren: ***Aula d'Escriptura i Biblioteques de Girona***
Il·lustració de portada: ***Nuxu Perpinyà***

DL Gi 637-2022

Ajuntament de Girona